

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/283/2018
Identifikačné číslo spisu:	8011899610
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:8011899610.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ R. Y., bytom v Y. - V. L., O. XXX/X, zastúpeného JUDr. Katarínou Čeremetovou, advokátkou so sídlom v Prešove, Slovenská 69, 2/ D. X., bytom v Y., L. XX a 3/ K. B., bytom v Y., L. XX (žalobkyne 2/ a 3/ ako dedičky po pôvodnej žalobkyni R. X., nar. XX. E. XXXX, zomr. X. V. XXXX), 4/ D. Z., bytom v Y. - T., L. 4, proti žalovaným 1/ J. Y., bytom Y. XX, 2/ J. Y., bytom Q. pri Y. XXX a 3/ Y. Y., bytom Q., K. XXXX, žalovaným 1/ - 3/ zastúpeným spoločnosťou ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA VALO & PARTNERS s.r.o., so sídlom v Prešove, Konštantínova 3, IČO: 36 868 434, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Dominik Valo, o neplatnosť darovacej zmluvy a iné, vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 10C/221/2000, o dovolaní žalobcu 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 29. júna 2017 sp. zn. 20Co/255/2016, 20Co/257/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní 1/ až 3/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 10. mája 2016 č.k. 10C/221/2000-615 zamietol žalobu a žalobcom 1/ až 4/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovaným 1/ až 3/ trovy konania vo výške 100%.

1.1. Uviedol, že žalobcovia 1/ - 4/ sa žalobou domáhali určenia, že darovacia zmluva a dohoda o vzniku vecného bremena, ktorá bola uzavretá 22. apríla 1996 formou notárskej zápisnice ohľadne prevodu nehnuteľností, týkajúce sa prevodu podielu R. Y. je neplatná. Zároveň žiadali, aby súd určil, že do dedičstva po neb. R. Y. patrí podiel v 1 z predmetných nehnuteľností. Súd prvej inštancie rozhodoval opätovne po tom, čo Krajský súd v Prešove uznesením z 19. júla 2012 sp. zn. 20Co/116/2011 zrušil predchádzajúci rozsudok a vec mu vrátil na ďalšie konanie, aby súd prvej inštancie ustanovil kriminalisticko-expertízny ústav, aby vypracoval kontrolný znalecký posudok vo vzťahu k pravosti podpisu R. Y. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že žaloba žalobcov nie je dôvodná a preukázaná. Na preukázanie pravosti podpisu darcu bolo nariadené znalecké dokazovanie. V súdnom konaní boli vypracované dva znalecké posudky, ktoré v záveroch konštatovali, že podpis darcu je s vysokou pravdepodobnosťou podpisom neb. R. Y. V zmysle pokynu odvolacieho súdu súd

prvej inštancie nariadil vo veci kontrolné znalecké dokazovanie znaleckým ústavom z odboru grafológie, ktorý však požadoval predloženie dvadsiatich originálnych podpisov neb. R. Y.. Súd prvej inštancie uviedol, že mohol znaleckému ústavu predložiť len listinné doklady, ktoré mal k dispozícii a ktoré sa mu podarilo získať. Išlo o listiny, ktoré boli súčasťou spisu a originál notárskej zápisnice. Na výzvu súdu strany konania nepredložili žiadne nové listinné doklady obsahujúce podpis darcu, preto z dôvodu nedostatku listinných dokladov znalecký ústav nemohol vo veci znalecký posudok vypracovať.

1.2. Súd prvej inštancie poukázal na to, že darovacia zmluva bola spísaná na notárskom úrade formou notárskej zápisnice, ktorá je verejnou listinou a potvrdzuje pravdivosť toho, čo sa v nej osvedčuje alebo potvrdzuje. Pri verejnej listine súd aplikuje vyvrátenú domnienku pravdivosti obsahu listiny. Notárka vo svojej výpovedi potvrdila, že darca skutočne prejavil vôľu darovať predmetnú nehnuteľnosť a darovaciu zmluvu podpísal. V konaní nebola táto skutočnosť vyvrátená. Samotné tvrdenie žalobcov, že podpis darcu je sfalšovaný, nie je podľa súdu prvej inštancie postačujúci na to, aby súd ich tvrdeniu aj uveril. Rovnako nebolo preukázané, že darca pri uzatváraní darovacej zmluvy konal v duševnej poruche, ktorá by ho robila na tento právny úkon neschopným. Súd prvej inštancie konštatoval, že vychádzajúc zo zistených skutočností mal za preukázané, že neb. R. Y. bol schopný v čase uzatvorenia darovacej zmluvy a dohody o vzniku vecného bremena prejať svoju vôľu a to slobodne, vážne a zrozumiteľne. Jeho zdravotný stav neovplyvnil tak rozpoznávaciu a ovládaciu schopnosť, že by nebol schopný darovaciu zmluvu podpísať a prejať tak svoju vôľu.

1.3. Žalobcovia podľa súdu prvej inštancie nepreukázali, že by bol postavený nový rodinný dom na parc. č. XX a teda, že ide o novú samostatnú vec, ktorá by patrila do výlučného vlastníctva poručiťľa a následne do dedičstva po poručiťľovi. Strany aj svedkovia vypočutí v súdnom konaní potvrdili rekonštrukciu predmetného rodinného domu, nebolo však preukázané, aby okrem pôvodného starého domu so súpisným č. XX bol zhotovený nový samostatne stojaci rodinný dom. Táto skutočnosť vyplýva aj zo znaleckého posudku č. XXX/XXXX znalca Ing. H.

1.4. Vzhľadom na skutočnosť, že darovaciu zmluvu a dohodu o vzniku vecného bremena uzatvorenú 22. apríla 1996 súd prvej inštancie považoval za platnú, zamietol žalobu aj v časti, v ktorej sa žalobcovia domáhali, že do dedičstva patrí 1 nehnuteľnosti zapísaných na LV č. X. Žalobcovia neosvedčili skutočnosť, aby poručiťľ postavil nový rodinný dom na parc. č. XX, preto súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti, v ktorej sa domáhali určenia, že do dedičstva po neb. R. Y. patrí aj nový rodinný dom.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov 1/ až 4/ rozsudkom z 29. júna 2017 sp. zn. 20Co/255/2016 a 20Co/257/2016 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby. II. výrokom zrušil rozsudok vo výroku o náhrade trov konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. III. výrokom zrušil uznesenie č.k. 10C/221/2000-642 z 9. augusta 2016 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.1. Uviedol, že v priebehu celého konania je procesný útok žalobcov postavený najmä na tvrdení, že podpis neb. R. Y. na darovacej zmluve nie je jeho a že ani jeho duševný stav by ho nerobil na takýto úkon spôsobilým. Za účelom zistenia pravosti podpisu súd prvej inštancie dvakrát nariadil znalecké dokazovanie z odboru písmoznactvo. Prvý znalecký posudok vypracoval znalec Ing. Bc. J., ktorý dospel k záveru, že autorom podpisu je s určitosťou 80-90% neb. R. Y.. Za účelom objasnenia výsledkov znaleckého dokazovania bol vypočutý. Druhý znalecký posudok bol vypracovaný R., ktorý vyslovil veľkú pravdepodobnosť, že pisateľom je neb. R. Y.. Aj tento znalec bol vypočutý. Odvolací súd uviedol, že žiaden z vykonaných dôkazov nepreukázal pravdivosť tvrdení žalobcov o tom, že podpis na darovacej zmluve nepatrí neb. R. Y.. Znalecké posudky žalobcovia síce spochybnili, avšak hodnoverným spôsobom sa im nepodarilo vyvrátiť ich pravdivosť. Ďalšou významnou skutočnosťou, ako to správne spomenul aj súd prvej inštancie je, že darovacia zmluva bola spísaná na notárskom úrade vo forme notárskej zápisnice. Podľa odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie dostatočným spôsobom vysporiadal aj s tvrdením žalobcov o duševnej poruche neb. R. Y., ktorý ho mala robiť na takýto právny úkon nespôsobilým. Žalobcovia podľa odvolacieho súdu ani v tomto prípade nepreukázali u neb. duševnú poruchu. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcov o tom, že bol postavený nový samostatný rodinný dom na parc. č. XX a nešlo len o rekonštrukciu pôvodného rodinného domu, sa odvolací súd v zmysle § 387 ods. 2 CSP v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie. K námietke žalobcov, že znalecký posudok bol vypracovaný na požiadanie žalovaného 1/, odvolací súd poznamenal, že v

zmysle O.s.p. účinného v čase konania a rozhodovania súdu prvej inštancie, je znalecký posudok predložený stranou považovaný za dôkaz listinou, a všetky dôkazy majú rovnakú zákonnú a procesnú silu. Preto skutočnosť, že znalecký posudok bol predložený žalovaným 1/ nijako neznižuje jeho dôkaznú váhu. Odvolací súd konštatoval, že ďalšie znalecké dokazovanie by bolo neefektívne a ne hospodárne. Dodal, že zo svedeckých výpovedí jednoznačne vyplynulo, že neb. z dôvodu narušených vzťahov so svojimi deťmi nechcel, aby dedili, ale naopak, rozhodol sa svoj podiel na nehnuteľnosti darovať svojmu synovcovi - žalovanému 2/, čo aj urobil.

2.2. Odvolací súd poukázal na to, že súd prvej inštancie v situácii dôkaznej núdze správne rozhodol, keď dôkaznú núdzu pričítal na ťarchu tomu účastníkovi, na ktorom predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t.j. žalobcom.

3. Žalobca 1/ podal dovolanie voči rozsudku odvolacieho súdu v časti, v ktorej potvrdil zamietnutie žaloby, ktorého prípustnosť vyvodil z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Namietla nesprávne závery znaleckých posudkov ako aj skutočnosť, že napriek pokynu odvolacieho súdu nebol vypracovaný kontrolný znalecký posudok Kriminalisticko-expertíznym ústavom PZ. Konanie súdu prvej inštancie spočívajúce v nepredložení potrebného počtu porovnávacích materiálov zo strany súdu prvej inštancie, resp. nezabezpečenie potrebných porovnávacích materiálov požadovaných zo strany Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity, považuje žalobca za nesprávny procesný postup súdu. Tvrdí, že žalobcovia za účelom preukázania nimi uvádzaných tvrdení v predmetnom konaní navrhli, aby si súd vyžiadal od Sociálnej poisťovne tzv. kvitančné listiny, na ktorých sa nachádza podpis ich otca a ktoré by slúžili ako originálny porovnávací materiál pri vypracovaní znaleckého posudku, účelom ktorého bolo poskytnúť odpoveď na otázku, či podpis na spornej listine patrí otcovi žalobcov alebo nie. V danom prípade síce súd uložil príslušnému orgánu, aby tieto listiny predložil súdu, avšak súd v dôsledku nesprávneho procesného postupu znemožnil, aby tieto listiny boli použité pri vypracovaní znaleckého posudku ÚSI ZU a tým žalobcom odňal právo na spravodlivý proces, v priebehu ktorého mohli za pomoci nimi navrhnutých dôkazov preukázať pravdivosť ich tvrdení uvádzaných v predmetnom súdnom konaní. Žalobca 1/ žiada rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na nové konanie alebo zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť.

4. Žalovaní 1/ až 3/ vo vyjadrení k podanému dovolaniu žiadali dovolanie odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ a „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Žalobca 1/ prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje aj z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

8. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú žalobcom 1/ namietanú procesnú vadu zmätočnosti, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces, b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

10. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických

a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jeho právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

11. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (3Cdo/110/2017, 4Cdo/128/2017, 8Cdo/56/2017).

12. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. K obdobnému právnemu názoru, i keď vo vzťahu k § 237 ods. 1 OSP dospel najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach (viď 1Cdo/6/2014, 2Cdo/609/2015, 3Cdo/409/2015, 4Cdo/143/2015, 5Cdo/238/2015, 6Cdo/30/2016, 7Cdo/371/2015, 8Cdo/34/2016); výslovne to však uviedol aj v niektorých rozhodnutiach, v ktorých aplikoval už právnu úpravu dovolania obsiahnutú v CSP (3Cdo/41/2017, 3Cdo 214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Treba dodať, že o tom, aký bol v tej - ktorej veci procesný postup súdu a ako prebiehalo konanie, si dovolací súd môže urobiť obraz len zo súdneho spisu. To, ako prebiehalo pojednávanie, dovolací súd zisťuje zo zápisnice o pojednávaní.

13. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1ECdo/10/2014, 3Cdo/146/2013).

14. Dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1998, R 125/1999, R 42/1993, 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Výnimkou sú iba rôzne závažné deficity v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), prípadne konajúcimi súdmi svojvoľné, neudržateľné alebo v zrejmom omyle prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

15. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania (rovnako dopadajúcej na dané konanie), ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov (t. j. i výsluch strany ako jeden z viacerých prípustných dôkazných prostriedkov) alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

16. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Súd nižších inštancií správne v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vykonané

dôkazy vyhodnotili jednotlivo a ich vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 CSP), ako aj náležite rozhodnutie odôvodnili v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z § 393 ods. 2 CSP. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (porov. sp. zn. II. ÚS 4/94, sp. zn. II. ÚS 3/97, sp. zn. I. ÚS 204/2010).

17. Dovolací súd zdôrazňuje, že v otázke spôsobu hodnotenia dôkazu znaleckým posudkom nie sú v súdnej praxi pochybnosti o tom, že vo všeobecnosti platí, že súd musí okrem iného preskúmať, či znalec splnil úlohu, ktorá mu bola vymedzená; ak zistí súd, že znalec túto úlohu nespĺnil vôbec alebo nedostatočným spôsobom, alebo ak má súd pochybnosti o pravdivosti znaleckého posudku, nemôže ho nahradiť vlastným názorom, ale musí znalcovi uložiť, aby podal vysvetlenie, posudok doplnil alebo inak odstránil jeho nedostatky, prípadne aby vypracoval nový posudok, alebo musí ustanoviť iného znalca, aby znovu posúdil a vyjadril sa aj k správnosti už podaného posudku; hodnotenie dôkazu znaleckým posudkom teda spočíva v posúdení, či závery posudku sú náležite odôvodnené, či sú podložené obsahom nálezu, či sa prihliadlo na všetky skutočnosti, s ktorými sa bolo treba vysporiadať, a či odôvodnenie znaleckého posudku zodpovedá pravidlám logického myslenia; súd však nemôže skúmať vecnú správnosť odborných záverov znaleckého posudku, pretože k tomu sudcovia nemajú odborné znalosti alebo ich nemajú v takej miere, aby mohli toto preskúmanie zodpovedne urobiť (k tomu porov. napr. uznesenie pléna bývalého Najvyššieho súdu ČSR z 23. 12. 1980, Pls. 3/80, uverejnené pod č. 1 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, roč. 1981).

18. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 188/06), a tým k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bola procesná strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

19. Dovolací súd považuje za potrebné dodať i to, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

20. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, tieto vady v prejednávanej veci dovolací súd nezistil.

21. Pre úplnosť dovolací súd poukazuje na to, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych

právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014).

22. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobca 1/ neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Prípustnosť jeho dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

23. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu 1/ odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

24. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.